

КАРТОЛА 12

Вставай, хлопче!

Марк злякано підхопився. У хаті було ще зовсім темно, тільки прямокутники вікон ледь-ледь починали сіріти. Він намацав окуляри, сонними очима втупився в підсвічений диск годинника: четверта ранку.

– Вставай-вставай, – гудів Микола звідкись з темряви. – Так і все життя можна проспати.

Марк знехотя виліз з теплих обіймів ліжників. Що трапилось? Чому вставай? – питання товпилися у його сонній свідомості.

– Хочеш почути те, за чим приїхав? – випередив його Микола. – Ну, то збирайся і ходи зі мною. І ніяких питань, чуєш?

– Але що...

– Я ж сказав – ніяких питань. Хочеш – йди зі мною, не хочеш – спи собі далі. Зранку будеш думати, що тобі то наснилося.

Сонну млявість наче вітром здуло. Марк швиденько зібрався і вийшов за господарем у прохолоду ночі.

Вони йшли гірською стежкою через ліс, далі вийшли на полонину. Микола впевнено крокував кудись до вершини гори. Сонця ще не було видно, але світанок вже помалу перемагав нічну темряву, силуети гір сіріли навколо, і чути було голоси ранкових птахів.

Біля великого каменя, що лежав посеред трави, як капище невідомих богів, вони зупинилися.

Микола вийняв міцного ножа з чудернацькою колодкою і заходився щось розкопувати біля каменя. Марк відчув, що його всього трясє – чи то від ранкової прохолоди, чи то від незвичності й загадковості того, що відбувалося.

Нарешті Микола видобув із землі невеликий корінець химерної форми. Здавалося, ніби це мистецький витвір, відшліфований вправними руками майстра. Він підняв корінчик над головою, і цієї ж миті з-поміж гір виткнулись перші промені сонця.

Маркові здалося, що у нього не лише мурашки бігають по спині, а й волосся на голові піднялося дибки – таке щось містичне було в цій картині: високий сивий чоловік з освітленим сонцем обличчям і піднятими руками. Марк стояв і боявся поворухнутися, щоб не зруйнувати чарів цієї незвичної хвилини.

Сонце впевнено піднімалося над горами, наставав ранок, а разом з ним зникали страхи і тривоги.

Марк заспокоївся, розглядаючи навколишні гори і величну картину світанкового неба. Вони обоє зручно всілися на траві, і Марк з подивом помітив, що Микола став знову звичайним чоловіком, а не тою фантастичною істотою, якою він йому видався у перших променях сонця.

– Так чого ти сюди приїхав? – запитав старий ніби знехотя.

– Я ж вам розповідав – наукова робота... – Марк сам чув, як безглуздо звучать ці слова на залитій сонцем полонині.

– Люди кидають дім і рушають в дорогу з двох причин, – заговорив Микола ніби сам до себе. Він вийняв файку і закурич її, пахкаючи ароматним димом. – Одні втікають – від когось, від чогось, від себе. Інші шукають – когось, щось, себе. Ти з тих других, – раптом підвів він на Марка свої розумні сірі очі.

Він взяв Маркову руку і вклав йому у долоню корінчик.

– Твоя дорога перед тобою, – говорив він далі. – Йди нею і спробуй зрозуміти, що ти шукаєш. Ось це, – він кивнув на корінчик, – буде твоїм оберегом. Носи його з собою.

– І тоді зі мною нічого не станеться в дорозі? – Марк просто не знав, що він має сказати.

– Для чого ж тоді дорога, коли нічого не стається? – лукава посмішка ковзнула у Миколи з-під вусів. – Ні, просто щоразу, як будеш бачити цей корінець, будеш думати про те, що ти шукаєш. І коли знайдеш щось цінне для себе – не тримай цей оберіг, віддай іншим, щоб і вони могли шукати.

– А як я буду знати, що саме є цінним?

– Ну, цього тобі ніхто не скаже, крім тебе самого. Кожен шукає різних речей, ніби йде різними колами пошуку. Часом коло замикається, і ми знаходимо те, що шукали. І тоді треба пам'ятати: ще лишається багато кіл. Бережи те, що вже знайшов, але пам'ятай: поки живий – шлях не завершено. Марк сидів на траві, пильно вдивлявся в химерний корінчик і роздумував про те, що він знайшов щойно: карпатського мольфара, який показав йому його дорогу.